

Apropos terroren i Paris: Hvad er islam?

Uddrag af Mogens Camre, Lars Hedegaard og Ole Hasselbalch Der var et Yndigt land. Købes via Den Danske Foreningens hjemmeside

1.5. Islam

En massiv del af indvandrerne siden 1960'erne er kommet fra Mellemøsten, Nordafrika og det sydlige Asien. Dette har påført os en række problemer, vi ikke tidligere har stået over for. Årsagen er, at disse indvandrere har medbragt en religion og kultur, der bygger på et ganske andet tankesæt end det, som det danske samfund hidtil har hvilet på.

Tankemodellen

Af Ole Hasselbalch

I alle lande har befolkningen en forestilling om, hvordan samfundet skal indrettes, og hvad forholdet skal være mellem individ og stat. Denne opfattelse vil normalt blive udtrykt i landets forfatning.

Vores model

Vores grundlov bygger – ligesom de fleste vestlige – på idéen om, at den lovgivende magt skal ligge hos et folkevalgt organ, Folketinget. Den "udøvende" magt, altså magten til at føre loven ud i livet, skal ligge hos regeringen (der virker via den offentlige administration). Og den dømmende magt skal være i hænderne på uafhængige domstole. Grundloven fastslår også, at individet har personlig frihed, og hjemler i den sammenhæng den enkelte en række "borgerlige rettigheder".

Den islamiske model

Alt dette er så indgroet i vores bevidsthed, at vi er tilbøjelige til at tage det som en selvfølge og som den eneste mulige ordning. Men det er den ikke. Islam praktiseres ud fra en anden tankegang.

Ifølge denne er al autoritet hos Allah, som er almægtig, allestedsnærværende, og som har den øverste autoritet også i jordiske anliggender. Muslimerne skal altså ikke – som efter den kristne trosopfattelse – give "Kejseren hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er".

Sin vilje har Allah, mener muslimerne, udtrykt i Koranen og i de såkaldte hadith'er, dvs. beretninger om Muhammeds ord og gerninger som viser, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Disse forskrifter er overgivet mennesket i form af åbenbaringer til profeterne, senest Muhammed, som fuldstændiggjorde trossætningerne og fik dem ført i pennen i samlet form.

Islam regulerer på dette grundlag langt mere, end der reguleres gennem lovgivning hos os. Allah skal således lovprises morgen, middag, midt på dagen, ved solnedgang og før man går til ro. Visse muslimer opfatter endog troens bud sådan, at de skal stå op midt om natten og bede. Trossætningerne bestemmer også, hvad muslimerne må spise, hans personlige hygiejne m.v. – kort sagt hele den jordiske tilværelse.

Konsekvensen af islamiske tankegang

Dette indebærer flere ting:

F.eks. indebærer det, at retssystemet i princippet er uforanderligt. Opstår der et nyt problem, som påkalder sig en retlig regulering, kan man ikke bare vedtage en lov til løsning af det. I stedet må man prøve at finde ud af, hvad Koranen forudsætter skal være gældende. En islamisk stat skal således i alle detaljer styres efter Allahs love (sharia-lovgivning) og ikke efter menneskeskabte.

Endvidere indebærer det, at muslimerne ikke har noget privatliv i vor forstand. En lang række af de forhold, vi oplever som hørende under den enkeltes personlige bestemmelsesret, anser muslimerne således for reguleret ovenfra.

Det medfører også, at den højeste myndighed i et islamisk samfund hverken er hos et statsoverhoved eller hos folket:

Eftersom Allah altså står over alt andet, må den islamiske stat nødvendigvis sikre, at Koranen bliver grundlag for samfundet. Den islamiske stat må dog naturligvis have en leder til at føre de islamiske regler ud i livet. Men denne leder – kaliffen – har ingen lovgivende magt. Han er udelukkende den jordiske *forvalter* af Koranen og kan højst udfærdige regler i *henhold* til Koranen.

Lederens opgave er således at udøve Allahs magt. Følgelig er det kun i konsekvens af lederens løfte om at regere samfundet efter Allahs love, at muslimerne skylder ham lydighed. Skulle der opstå uenighed om, hvorvidt lederen misforvalter disse love, må sagen pådømmes af en islamisk dommer – en teolog – på grundlag af Koranen. Og hvis lederen ikke efterlever dommen, er enhver muslim berettiget til at gøre oprør mod ham.

Heri ligger også, at den islamiske samfundsorden pålægger sine medlemmer en loyalitetsforpligtelse, som er ganske anderledes end hos os. Muslimens vigtigste pligt er således pligten over for Allah (Koranen). Dernæst følger pligten til lydighed over for Muhammed – hvis gerninger som sagt blev nedskrevet som forbillede i beretninger om, hvad profeten selv plejede at gøre. Og først til sidst kommer pligten til lydighed over for de verdslige myndigheder – og vel at mærke kun de myndigheder, der har beføjelse til at føre trossætningerne ud i livet. For den rettroende skal jordiske myndigheder således ikke adlydes, medmindre de handler i overensstemmelse med Koranen.

En rettroende muslim må altså *kun* leve efter Koranen og islamisk lov. Han har imidlertid i praksis kun mulighed for at leve på den måde, såfremt han bor i samfund, som er indrettet i overensstemmelse hermed. Derfor må rettroende muslimer nødvendigvis arbejde for at skabe deres egne stater (eller områder), der er opbygget efter islamisk model.

Af den omstændighed, at muslimens loyalitet er knyttet til et religiøst ideal, følger i øvrigt også noget andet: For ham gælder principperne om “frihed, lighed og broderskab” ikke i forhold til mennesker af anden religiøs overbevisning. Ej heller gælder de i øvrigt blandt muslimer indbyrdes: Mænd, slaver, kvinder og nogle fabelvæsener (kaldet djinner) har således vidt forskellige rettigheder. Og homoseksuelle og frafaldne fra islam har overhovedet ingen rettigheder (se senere).

Pligten til at udvide ”islams hus”

Hvor det lykkes at etablere sådanne samfund, anses der at være opstået et “islams hus” (Dar al-Islam). Hvor det derimod ikke er lykkedes, består “krigens hus” (Dar al-Harb). I dette mørkerige har den rettroende muslim kun to muligheder, nemlig enten at kæmpe for at indføre den rette (islamiske) samfundsorden eller at flytte til et sandt islamisk samfund.

Det er den rettroendes pligt med sin person at bidrage til at udvide “islams hus” mest muligt gennem det, der kaldes ”jihad”. Midlerne i jihad kan være overtalelse, propaganda,

indvandring, børnefødsler, oprettelse af muslimske enklaver, trusler, neutralisering af modvillige enkeltpersoner og ultimativt mord, terror og regulær krig i vores forstand. Krav om kulturelle særrettigheder, tørklæder, halal, moskebyggeri, separat svømning etc. – er altså en *del* af denne bestræbelse. ”Jihad” – som vi i Vesten normalt oversætter som ”hellig krig” – er således et langt *bredere* begreb end det, som vi normalt forstår ved krig: Det dækker muslimens pligt til at anstrenge sig for på en *hvilken som helst måde* at erobre hele verden, der nemlig rettelig tilhører Allah.

Medens en vestlig stat traditionelt er et geografisk område, hvor befolkningen er knyttet sammen af et fælles sprog og en etnisk samhørighed, så er en islamisk stat derfor et område, hvor indbyggerne er bundet sammen af den fælles tro. Den islamiske stat behøver for så vidt slet ikke at være knyttet til et bestemt (del)territorium. Og en geografisk afgrænset islamisk stat er til enhver tid kun en midlertidig platform på vejen til et verdensomspændende islamisk rige.

Konfrontationen mellem den demokratiske og den islamiske model

De opfattelser, islam repræsenterer, introducerer altså en helt anden opfattelse af, hvordan samfundet skal indrettes, end den der her været gældende hos os i meget lang tid: Det er i virkeligheden en konfrontation mellem den demokratiske og den totalitære samfundsmodel, vi er vidne til.

Det er i lyset af det muslimske tankekoncept, man skal se de vanskeligheder, som regeringerne i de islamiske verdensdele står i, når de prøver at opbygge moderne samfund. Det er også i det traditionelle muslimske synssæt, man skal søge årsagen til, at mange indvandrere i Danmark ikke “integreres”^[1] i og heller ikke altid lever op til vore forventninger om, at danske borgere skal være loyale over for det danske samfund. Det skyldes ikke, at de bevidst handler illoyalt, men derimod at loyalitetspligten ifølge deres tankeverden nødvendigvis må have en anden indretning end i vores: De er således loyale over det muslimske samfund, som rækker *ind i* vort. Og dette islamiske samfund kan de ikke sætte til side til fordel for vore love uden at krænke deres vigtigste trossætning. Vore love udspringer nemlig ikke af den højeste lov, altså Koranen. For den rettroende muslim er menneskeskabte love tværtimod ensbetydende med gudsbespottelse, fordi mennesket har sat sig i Guds (Allahs) sted.

Vi kan med andre ord ikke *både* fastholde, at muslimer skal have lov til at bevare deres kultur og religion hos os, *og* samtidig bebrejde dem deres islamiske vaner, anderledes kvindesyn, manglende overholdelse af nogle af vore regler osv.

Alt dette ændres der ikke noget i, selv om en muslim opnår dansk statsborgerskab. For som sagt: I henhold til muslimsk opfattelse er også statsborgerskabets pligter underordnet troen.

Den fundamentale modstrid mellem det synssæt, islam repræsenterer, og det kristendommen hviler på, er årsag til, at forholdet specielt til islam er taget op i den Augsburgske Trosbekendelse, som Folkekirken hviler på. Her fordømmes udtrykkeligt ”*muhamedanerne og alle deres lige*”.^[2] Og i præsteløftet, som skal aflægges inden udnævnelsen til præst^[3] forpligter man sig til at ”*bekæmpe sådanne lærdomme, som strider mod folkekirkenes trosbekendelse*”.

^[1] Forstået som tilpasning således at pågældende kan fungere i det danske samfund med *bevarelse* af egne kulturtræk. Modsat *assimilering*, dvs. total indsmeltning i den danske befolkning uden bevarelse af egne kulturtræk.

^[2] Se <http://www.folkekirken.dk/fileadmin/files/Pdf/bekendelsesskrifter/den-augsburgske-bek.pdf> .

^[3] Jf. lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v., lovbekendtgørelse 472 af 13/5 2011 § 5.

Hvad er religion?

Af Mogens Camre

I den vestlige kultur ser vi religion som et forhold mellem det enkelte menneske og Gud. Luther har i sin store katekismus i forklaringen til det første bud udtrykt det således, at *"det er hjertets tro og tillid, der giver en gud eller afgud. Det, hvortil du hænger dit hjerte med fast tro og tillid, det er din gud."*

Islams uforanderlige rødder

Islam indeholder, som det vil ses af det foregående, elementer, der kommer ind under religionsbegrebet, men kan ikke sammenlignes med andre religioner. Islam er således først og fremmest en politisk ideologi, som er bygget op om en fortidig samfundsopfattelse og et fortidigt gudsbegreb. Muhammed var – måske – en købmand, som tilkæmpede sig politisk, militær og religiøs magt over hele datidens Arabien og hans "åbenbaringer", som blev nedskrevet af hans tilhængere og samlet i koranen. Og denne er et politisk program opstillet med det formål at organisere datidens arabiske samfund og – for at overbevise befolkningen – brygget sammen med en monoteistisk religion med visse træk fra især ældre jødedom. Det kan dog ikke siges med sikkerhed, at Muhammed har eksisteret. Han kan lige så godt være et symbol på den islamiske tros jordiske repræsentant.

Når man ikke har en fungerende administration, er det hensigtsmæssigt at holde en uvidende befolkning i ave med trusler om dels helvedes pinsler for den ikke-tilladte adfærd og dels overnaturlige begunstigelser for den tilladte adfærd. Den model, islam udgjorde, viste sig som bekendt som et effektivt våben til at samle beduinriger på de blodige vilkår, der herskede i datidens Mellemøsten, og har som bekendt også været brugt i andre religioner i vores uoplyste fortid.

Det er ret klart for de fleste mennesker i vores kulturkreds, at gudsbegrebet tidligt udviklede sig forskelligt i forskellige samfund. Vikingerne skabte naturligvis en vikingegud, Odin, omgivet af andre guder, som afspejlede vikingesamfundets liv. I de arabiske lande opstod en beduingud med en profet, som havde de egenskaber, der passede for en beduinfyrste. Kristendommen opstod som en reaktion imod det omgivende samfunds mere brutale religiøse normer, herunder den ældre jødedom.

Den menneske- og samfundsopfattelse, som islam hviler på og fastlåser, er det fattige og primitive Arabien for 1.400 år siden. Verden uden for islam har heldigvis ændret sig, medens den islamiske kultur er bundet til fortidens uvidenhed og hadefulde holdning til alle anderledes tænkende. Det har ikke mindst været muligt på grund af den kendsgerning, at islam konsekvent har slået sine dissidenter og frafaldne ihjel.

Hvis en dansker tror, at Odin sidder i Valhal med Hugin og Munin på skuldrene, at de to ravne bringer ham viden om alt, hvad der sker i verden, at tordenvejr skyldes, at Tor kører med bukkevognen, og at Særimner kan slagtes hver dag og er frisk igen den næste dag, så vil vi uden tøven betragte den pågældende som enten en spøgefugl eller skør i bolden. Men når troende muslimer prædiker en afskyelig overtro, som er lige så absurd som historierne om de gamle nordiske guder, stiller politikere og godtfolk op i vores rationelle, sekulære og humane samfund og erklærer, at der er tale om noget helligt, som har krav på respekt, noget vi kan blive straffet for at tale ilde om, og noget som har ret til at bygge propagandacentraler, kaldet moskéer, på vores jord, og som har ret til at stille krav om ændring af verdslige forhold i vores lande.

Fastholdelsen af fortiden

Det er forståeligt, at muslimske ”lærde” og magthavere af al magt vil forhindre videnskabelig forskning i denne religion, eftersom objektiv forskning ville afsløre alle de modstridende udsagn og derved svække budskabet om, at der er tale om en ufejlbarlig, guddommelig lære. Islams skadevirkninger i hele den muslimske verden er imidlertid åbenbare: Ved at fastholde samfundet på en magtfilosofi og en menneskeopfattelse fra 600-tallet og frem har islam forkrøblet disse samfund. Og de bliver ikke blot tabere i forhold til resten af verden, men kommer også i varig intern konflikt og konflikt med den moderne verden. De vedvarende religiøst-ideologisk betingede myrderier i Syrien, Irak, Iran, Afghanistan, Egypten etc. turde være tilstrækkelig anskueliggørelse.

Indholdet af koranen, som den prædikes af alle rettroende muslimske prædikanter i moskéer verden over, er således et hadefuldt budskab om underkastelse og undertrykkelse af og drab på alle anderledes tænkende. Den vedvarende indoktrinering af de troende fremmer voldspotentialet og er medvirkende til at øge terrortruslen både i den islamiske verden og udenfor den. Den islamiske terror, som rammer ikke-islamiske samfund overalt, er i sin kerne en reaktionær ideologis desperate kamp for at hindre påvirkningen fra den moderne verden.

Skal vi acceptere islam som religion?

Hvis vi accepterer, at hele den primitive ideologi, som islam indeholder, er en religion omfattet af Grundlovens § 67, vil muslimske indvandrere til Danmark aldrig blive integreret. Vi er *nødt* til – med bibelens ord – at skelne mellem Guds rige og kejserens rige. Troen har ikke noget at sige om organiseringen af kejserens rige. Og forsøg på at påvirke det verdslige samfund på basis af tro er ikke religion, men politik og har derfor intet krav på respekt i et demokratisk samfund.

Der er naturligvis en del mennesker med islamisk kulturbaggrund, som ikke er stærkt troende. Men det er ikke det samme som, at flertallet ikke er præget af deres kulturs samfundsoptagelse. I muslimske lande, som har forsøgt sig med en form for demokrati, vindes valgene da også af islamistiske partier, således som det senest er demonstreret i Egypten. Selv i det mere udviklede Tyrkiet har en rent islamistisk regering vundet de seneste valg og søger med alle midler at gøre landet til en islamistisk stat.

Den vestlige verdens udvikling er baseret på rationalitet, sekularisme og humanisme. Derfor er islam i alle former uforenelig med den vestlige kultur. Det er et falskneri at hævde, at de to ideologier kan leve fredeligt side om side, det sker intet sted i verden og da slet ikke i Europa. Naturligvis er der mennesker med muslimsk kulturbaggrund, som indser, at Vestens samfundsmodel og livsform er fundamentalt bedre end islams. Naturligvis er der muslimer, som er fredelige mennesker og som lever et normalt liv med den vestlige velfærdsstats begunstigelser. Desværre er det imidlertid et mindretal, hvilket dokumenteres klart af de mange statistikker om kriminalitet, terror, sygelighed, højt træk på alle velfærdsydelser og ringe deltagelse i undervisning og arbejdsmarked, som denne bog beskriver. Det er disse afvigelser fra Vestens normer, som skaber kultursammenstødet.

Når vi bøjer af for muslimernes krav om at beholde deres kultur i vore lande, er virkningen, at de fleste muslimer fastholdes i fortidens opfattelser. Og deres adfærd, normer og levevis gør dem til tabere i de udviklede samfund. Uanset tilbud og muligheder for integration fastholder flertallet af muslimer ikke desto mindre deres ret til at ændre tilflytterlandenes forhold og bogstaveligt erobre større og større fysiske områder, som underlægges sharia-lovgivning.

Denne adfærd har *intet* med religion at gøre, og den skal ikke fredes under påstand om, at der er tale om en religion. Den skal tvært imod bekæmpes med alle midler, for den er en trussel mod selve demokratiet og den vestlige retsstat.

Hvad er "islamisme"?

Af Lars Hedegaard

Dansk presse, danske eksperter, kulturpersonligheder og politikere beskriver konsekvent – eksplicit eller implicit – muslimer, der nægter at lade sig integrere, går ind for sharia, parallelsamfund eller drab på frafaldne og vantro, som afvigere fra den moderate og tolerante religion, som de mener er islams sande kerne.

Man har tilmed indført en særlig betegnelse for disse påstået radikale muslimer, nemlig "islamister", der hævdes at stå for noget andet end de sande muslimer, ja som nærmest står for det *modsatte* af, hvad islams helligskrifter prædiker.

Er der en modsætning mellem islam og "islamisme"?

Denne distinktion mellem "islam" og "islamisme" og mellem "muslimer" og "islamister" er f.eks. grundlæggende i Jens-Martin Eriksen og Frederik Stjernfelts bog *De anstændige*.^[4]

Bogen igennem veksler forfatterne mellem at tale om islam som en acceptabel og ufarlig religion og "islamisme", der defineres som en ubehagelig, voldelig, imperialistisk og totalitær ideologi.

"Islamisme" er altså i henhold hertil noget helt andet end islam. Nærmest det modsatte, forstår man – med den besynderlige konsekvens, at enhver muslim, der tager til orde for vold i islams navn, defineres som "islamist" og ikke som muslim.

Det får igen den af forfatterne uerkendte følge, at jo mere voldeligt og ubehageligt visse muslimer – "islamisterne" – opfører sig, des renere og mere acceptabel bliver islam.

Eriksen og Stjernfelt giver ikke nogen uddybende definition af begrebet islamisme, som deres analyse altså hviler på. Det nærmeste, de kommer, er følgende forklaring af den dansk-iranske statsvidenskabsmand Mehdi Mozaffari: *"Islamisme er en religiøs ideologi med en totalitær fortolkning af islam, hvis endegyldige mål er en verdenserobring med alle midler."*^[5]

Forfatternes egen forklaring er ganske kort: *"Islamismen er at kategorisere som en ekstrem og totalitær højrefløjbevægelse. Den er ikke identisk med islam som sådan. Derfor er det så meget vigtigere for liberale, demokratiske kræfter at søge alliancer med ikke-islamistiske muslimer af forskellig observans."*^[6]

Anskueliggørelse: Synet på frafaldne

Lad os – for at trænge nærmere ind i forholdet mellem "islamismen" og "islam" – se på et enkelt aspekt af islam, nemlig retten eller pligten for de troende til at dræbe frafaldne. Det er der en speciel grund til, idet ingen ringere end Det Muslimske Broderskabs vigtigste nulevende

---

^[4] Jens-Martin Eriksen og Frederik Stjernfelt, *De anstændige*, 2013. Se om "islamismen" specielt s. 186 ff. Se også Lars Hedegaards anmeldelse i Sappho.dk: <http://www.sappho.dk/en-historie-om-to-boger-og-et-tilbagefald.htm>

^[5] Ibid., s. 187.

^[6] Ibid., s. 207.

åndelige inspirationskilde, Jusuf al-Qaradawi, i februar 2013 på egyptisk tv åbenhjertigt erkendte, at islam ikke ville have eksisteret i dag, hvis de troende ikke havde dræbt frafaldne.^[7]

Det rejser en række spørgsmål:

For det første: Er Qaradawi i overensstemmelse med islams helligskrifter, når han hævder retten og pligten til at dræbe frafaldne? Eller er han simpelthen en "islamist", der står for noget helt andet end det rigtige islam?

For det andet: Hvad skal der til for, at nogen kan betegnes som frafalden og dermed hjemfalden til dødsstraf?

For det tredje: Vi ved, at Muhammeds tilhængere i årene efter profetens død, der formodes at have fundet sted i 632, med vold bekæmpede de arabere på den Arabiske Halvø, der havde sluttet sig til profeten i den hensigt at få del i udbyttet fra muslimernes plyndringer, men som ikke så nogen grund til at rette sig efter hans efterfølger som kalif, Abu Bakr. Disse såkaldte ridda-krige medførte, at de opsætsige blev tvunget tilbage i folden.^[8] Men bliver frafaldne faktisk dræbt også i dag?

Hvad det første af de tre nævnte spørgsmål angår, kan man i Koranen læse, at Qaradawis opfordring til at dræbe frafaldne er i bedste overensstemmelse med islamisk rettroenhed:

"Fristelse til frafald er mere alvorligt end drab. De vil blive ved med at bekæmpe jer, indtil de får jer til at opgive jeres religion, hvis de kan. De af jer, der opgiver deres religion og dør som vantrø, deres handlinger vil være forspildte i denne verden såvel som i den hinsidige. De hører til i Ilden; dér skal de forblive til evig tid." (2:217).

"Bekæmp de vantrø og hyklerne! Vær skånselsløs mod dem! ... Hvis de vender sig bort [fra islam], vil Gud tildele dem en pinefuld straf i denne verden og i den hinsidige. De vil ikke have nogen ven på jorden, og ingen hjælper." (9:73-74).

"De ville ønske, at I var vantrø, ligesom de selv er vantrø, således at I var lige. ... Hvis de vender sig bort, skal I pågribe dem og dræbe dem, hvor I end finder dem! Tag ingen af dem til ven eller hjælper!" (4:89).

Med andre ord: Den, der forlader islam, er hjemfalden til dødsstraf i dette liv og evig pinsel i det næste. Sådan lyder Allahs befaling til de troende.

Ud fra Mozaffaris, Eriksens og Stjernfelts definition er Allah altså ikke muslim, men islamist.

Men hvad mener så med profeten, der modtog disse instrukser ved ærkeenglen Gabriels mellemkomst?

Om hans indstilling kan man læse i de såkaldte hadith-samlinger, som Jusuf al-Qaradawi også henviser til i ovennævnte tv-udsendelse fra 2013. Blandt de mest respekterede samlinger er den, der skyldes Muhammed al-Bukhari. I den såkaldte *Sahih al-Bukhari* læser man følgende:

"Profeten sagde: 'Hvis nogen afsværger sig religion, så dræb ham.'" (52:260).

"Allahs apostel slog aldrig nogen ihjel undtagen i én af de tre følgende situationer: (1) En person, som uretfærdigt havde dræbt en anden, blev dræbt, (2) en gift person, der havde haft ulovligt seksuelt samkvem og (3) en mand, der kæmpede mod Allah og Hans Apostel og forlod islam og blev en frafalden." (83:37).

^[7] <http://www.youtube.com/watch?v=huMu8ihDIVA>

^[8] http://en.wikipedia.org/wiki/Ridda_wars

“Allahs Apostel [sagde]: *‘I de sidste dage vil der komme nogle dumme unge mennesker, der vil sige de bedste ord, men deres tro vil de kun have i munden. ... Så, hvorend I finder dem, dræb dem, for enhver der dræber dem vil blive belønnet på genopstandelsens dag.’*” (84·64-65).

Hvis man tager distinktionen mellem islamister og muslimer alvorligt, må man altså konkludere, at også profeten var islamist og ikke muslim.

Det er imidlertid i bedste overensstemmelse med både Allah og Muhammed, når sunni-islams autoritative sharia-lovbog, der på engelsk bærer titlen *Reliance of the Traveller*, og som bl.a. er godkendt af al-Azhar i Cairo,^[9] fastslår, at “*Når en person, der har nået puberteten og er tilregnelig, forlader islam, fortjener han at blive dræbt.*” (o8.1).^[10] *Reliance of the Traveller* slår også fast, at det er straffrit at dræbe en frafalden. (o8.4).^[11]

Lad os dernæst tage *spørgsmål nummer to*: Hvad skal der til, for at en person kan siges at have vendt islam ryggen og således er hjemfalden til dødsstraf?

Reliance of the Traveller er meget detaljeret på dette punkt og opregner ikke mindre end 20 forskellige handlinger, udsagn eller endog mistanke om kommende handlinger, der indebærer, at den skyldige må anses for at have forladt islam.^[12] Det vil føre for vidt at nævne dem alle her, men blandt de mest bemærkelsesværdige er:

“*At have til hensigt at gøre sig skyldig i vantro, endog i fremtiden.*”

En sådan bestemmelse indebærer, som man kan se, at stort set hvem som helst kan blive slået ihjel, fordi det er umuligt at bevise, at man *ikke* har en sådan hensigt.

- “*At være sarkastisk i forbindelse med Allahs navn.*”

- “*At fornægte noget vers i Koranen.*”

- “*At sige for sjov: ‘Jeg ved ikke hvad tro er.’*”

- “*At tro, at tingene i sig selv eller ud fra deres egen natur har årsagsvirkning uafhængigt af Allahs vilje.*”

Det sidste indebærer i parentes bemærket en forkastelse af hele den vestlige videnskab, der jo bygger på den antagelse, at materien følger visse naturlove, som mennesket kan erkende. Hvis alt, hvad der indtræffer, skyldes Allahs vilje, kan der ikke være nogen videnskab, hvilket utvivlsomt er en af forklaringerne på den muslimske verdens almindelige tilbagestående.

- “*At benægte eksistensen af engle eller djinner.*”

Om djinner læser man i sharia-loven: “*Vores profet Muhammed ... som var sandfærdig i alt hvad han gjorde og sagde, har fortalt os om sager, som vi personligt er forpligtet til at tro på, acceptere og ikke på ringeste måde tvivle på eller gøre til genstand for sarkasme. Blandt de ting han har oplyst os om er, at Allah den Højeste har skabt engle, som er rene ånder, hverken maskuline eller feminine, og djinner, ildvæsener, der kan antage forskellige former. De gode djinner er muslimer og troende og vil være sammen med os i paradiset, hvor vi vil se dem, men de vil ikke se os – modsat tilstanden i denne verden [hvor djinner med andre ord kan se mennesker, men mennesker ikke djinner, LH], mens de umoralske og onde [djinner] kaldes djævl, fordi de er efterkommere af satan, der engang var i paradiset, men nægtede at adlyde*

^[9] Ahmad ibn Naqib al-Misri: *Reliance of the Traveller*. Oversat til engelsk af Nuh Ha Mim Keller. Beltsville, Maryland, Amana Publications, 2008. Oprindelig arabisk udgave: *Umdat al-Salik*, 1368.

^[10] Ibid., s. 595.

^[11] Ibid., s. 596.

^[12] Ibid. 596-598 (artiklen o8.7).

ordrer fra sin herre.” (w22.1). Det fremgår endvidere, at djinner sætter afkom i verden. (w22.2).^[3]

Sammenfattende må man sige, at kulturer, der hylder anskuelse som de nævnte, næppe nogen sinde vil kunne udvikle sig til et vestligt niveau. Man kan også konkludere, at der skal uhyre lidt til for at blive betegnet som frafalden.

Dernæst det tredje og sidste spørgsmål: Bliver frafaldne faktisk dræbt?

Svaret er ja. Det forekommer i vidt omfang overalt i den muslimske verden og blandt muslimske indvandrere til Vesten. De heldigste frafaldne slipper med at blive pisket eller fængslet. Websiden *The Religion of Peace* omtaler snesevis af den slags eksempler blot inden for de seneste to-tre år.^[4]

Eksempelvis:

9.7.2013, Aleppo, Syrien: Oprørere med forbindelse til al-Qaeda skyder og dræber en 15-årig dreng foran sine forældre efter at nogen har hørt ham sige: ”Selv om profeten kom ned [fra himlen], ville jeg ikke blive troende.”

24.3.2013, Somalia: Folk fra oprørsgruppen al-Shabaab skyder en 42-årig enke og mor til fem efter at have jaget hende i længere tid. Hendes forbrydelse var at være gået over til kristendommen. Måneder forinden havde de skudt hendes mand.

18.12.2012, Kirgisistan: Forældrene til en pige, der var gået over til kristendommen, brænder hendes ansigt på en ovn.

Januar 2012, Haugesund, Norge: Tre maskerede mænd stikker to iranere, der er konverteret til kristendommen, ned, mens de råber ”kuffar” (vantro).

September 2011, Sverige: Svensk imam siger, at det er ”enhver muslims pligt at dræbe dem, der forlader islam”.

August 2011, Uganda: Efter at have vendt islam ryggen, bliver en 14-årig pige så hårdt torteret af sin far, at hun ikke længere kan gå.

4.7.2012, Tunesien: En ung mand får hovedet skåret af. Episoden bliver optaget på video. Det tager ca. 1 minut at skille hovedet fra kroppen. I baggrunden lyder en såkaldt ”bøn”: ”*Allah, besejr de vantro ved muslimernes hænder.*” Da den liberale studievært Tawfiq Okasha viste videoen på egyptisk fjernsyn, spurgte han anklagende: ”*Er dette islam? Er det hvad islam står for?*”

Så desværre – svaret på det tredje spørgsmål må blive et ja. Den slags overgreb foregår hver eneste dag i den muslimske verden, og man kunne fylde flere bøger med den ene bloddryppende episode efter den anden.

Det er altså *ikke* en frivillig sag at være muslim. Skulle en tidligere muslim have lyst til at gå over til en anden religion – eller til at vende al religion ryggen – må vedkommende frygte de forfærdeligste konsekvenser. Naturligvis er det ikke alle frafaldne, der bliver ramt af denne skæbne, for der findes et ikke ubetydeligt antal eks-muslimer, og nogle af dem har tilmed åbent vedstået sig deres frafald.

Sagen forværres yderligere af en omstændighed, som eks-muslimen Ayaan Hirsi Ali har gjort opmærksom på: ”*Når det gælder islamisk lov, så ligger retshåndhævelsen i hænderne på hver eneste muslim. ... Det er enhver muslims pligt at gennemtrumfe dyden og forbyde lasten.*”

^[3] Ibid., s. 897 f.

^[4] <http://www.thereligionofpeace.com/Quran/012-apostasy.htm>, hvorfra de følgende eksempler er hentet.

Frafald, den værst tænkelige udyd en muslim kan begå, skal straffes med døden. Straffen behøver ikke at blive fuldbyrdet af en stat, men kan sagtens eksekveres af den enkelte muslim. ^[15] Domme kan således både afsiges og eksekveres af egentlige sharia-domstole og af den enkelte, som nemlig er personligt forpligtet til at sørge for, at Allahs befalinger til Muhammed og Muhammeds egne befalinger til sine følgesvende bliver efterkommet.

Det kræver derfor et betydeligt mod at forlade islam – et mod, som langt de fleste ikke er i besiddelse af, når de nu kender de mulige følger. Det har bl.a. den konsekvens, at det er umuligt at fastslå, hvor mange muslimer, der findes i verden. Man må jo nemlig stille spørgsmålet: Hvor mange muslimer ville der blive tilbage, hvis det var en frivillig sag, hvilken religion man ville tilslutte sig? Jusuf al-Qaradawi, som vi citerede oven for, er åbenbart ikke i tvivl: Islam ville for længst være brudt sammen, hvis man ikke konsekvent havde dræbt frafaldne eller truet med at gøre det.

Man kan stille lignende spørgsmål, når det gælder andre centrale komponenter af islam. Hvis muslimske kvinder selv kunne vælge, hvor mange af dem ville så indgå ægteskab med mænd, der havde ret til fire koner, til at udskifte dem efter forgodtbefindende og til at have så mange sexslaver, som han kan bemægtige sig? Hvor mange muslimske kvinder ville frivilligt acceptere, at deres børn tilhørte manden, som det er tilfældet i islam, med den konsekvens at de mister enhver rettighed over dem i tilfælde af skilsmisse? Hvor mange kvinder ville synes det er en god ide, at de kun arver halvdelen af, hvad der tilkommer en mand, at deres vidneudsagn kun tæller det halve af en mands, at de skal stå under opsyn af en mand hele livet, at manden har ret til at slå dem og til at forlange sex, når som helst det behager ham?

Hvor mange syvårige piger ville med glæde iføre sig hijab?

Hvor mange kvinder ville frivilligt acceptere en rolle som ringere end en slave? Det er netop sådan, Koranen placerer kvinden, som det fremgår af to – normalt upåagtede – vers: *”I, der tror! Jeres forskrift er at gengælde et drab lige for lige: En fri mand for en fri mand, en slave for en slave, en kvinde for en kvinde. ...”* (2:178).

Som en af verdens ledende koraneksperter, den tidligere sharia-jurist, Sam Solomon, i øvrigt påpeger, er rækkefølgen i opregningen langt fra tilfældig: ^[16] Øverst står frie mænd, så kommer slaver og i bunden ligger kvinden.

Endnu mere grafisk er følgende vers:

”I, der tror! Gå ikke til bøn, når I er berusede, uden at vide, hvad I siger! Eller når I er urene, med mindre I tilfældigt kommer forbi – uden at have vasket jer! Hvis I er syge eller på rejse, hvis en af jer kommer fra nødtørftsteden, eller hvis I har haft kønslig omgang med kvinder, og I ikke kan finde vand. ...” (4:43).

Igen skal man bemærke rækkefølgen. ^[17]

Når man peger på Koranens afgrundsdybe kvindeforagt, vil man normalt møde den indvending, at der også står meget dårligt i Bibelen – herunder i Det Ny Testamente, kristendommens grundlag. Man får dog sjældent at vide, hvilke konkrete bibelsteder, der henvises til. Men nok så afgørende: Hvor findes de kristne, der mener, at Gud har henvist kvinder til en position, der blot minder om den, som Koranen tilkender hende?

^[15] Citeret i Lars Hedegaard og Mogens Camre, *1400 års krigen: Islams strategi, EU og frihedens endeligt*, 2009, s. 217 f.

^[16] Personlig meddelelse til LH den 19/1 2014.

^[17] Ibid.

Vender vi herefter tilbage til spørgsmålet om ”islamisme” kontra ”islam”, altså til teorien om at kun førstnævnte domineres af totalitære tendenser, kvindeforagt, mordlyst, krav om sharia mv., og at ”islamisme” er noget ganske andet end den i grunden helt normale og fredsommelige religion islam, må man spørge, hvilket tekstmæssigt belæg i islams helligskrifter, der kan anføres til støtte for denne teori.

Et sådant belæg er umuligt at finde. Tværtimod – som vi har set – må såvel Allah som Muhammed, sådan som de præsenterer sig i Koranen og islams øvrige kanoniske skrifter, karakteriseres som ”islamister”, hvis man absolut vil bruge denne terminologi.

Det er derfor langt mere logisk at afvise den falske skelnen mellem ”islamisme” og islam og simpelthen konstatere, at ”islamisme” er kanonisk islam, og at moderate muslimer – dem der ikke tager det så nøje med Allahs og Muhammeds blodtørstige forskrifter – er afvigerne fra islam.

Analysere man islams trosgrundlag og historiske praksis nøjere, vil man *også* se, at hvert eneste element i islam tjener det overordnede formål at opfylde Allahs ordre til de troende om at erobre hele verden og tvinge hvert menneske på jorden til underkastelse.

Ingen autoritativ talsmand for islam har da heller lagt skjul på, at netop det er formålet:

”Jeg fik ordre til at bekæmpe alle mennesker indtil de siger: ’Der er ingen anden Gud end Allah.’” (profeten Muhammeds afskedsbudskab, marts 632).

”Jeg vil krydse dette hav til deres øer og forfølge dem, indtil der ikke længere findes nogen på jordens overflade, der ikke anerkender Allah.” (Saladdin [Jerusalems erobrere], januar 1189).

”Vi vil eksportere vores revolution til hele verden ... indtil råbet, ’der er ingen anden Gud end Allah og Muhammed er Allahs budbringer’, runger over den ganske verden.” (ayatollah Ruhollah Khomeini, 1979).

”Jeg fik ordre til at bekæmpe menneskene, indtil de siger, at der ikke er nogen anden Gud end Allah og at Muhammed er hans profet.” (Osama bin Laden, november 2001).^[18]

På denne baggrund kan det ikke overraske, at mennesker, der påberåber sig islam som handlingsanvisning, står for langt de fleste af verdens terrorhandlinger. University of Maryland i USA har siden 1970’erne ført en database over terrorhandlinger indtil i dag. Søger man efter ”islam”, finder man næsten 5000 henvisninger. Søger man efter ”kristendom”, finder man 14 (fjorten).^[19]

Hvis dem, der vil ligestille islam med kristendom – og gøre dem lige farlige – havde ret, burde andre tal komme frem.

Konklusion

Konklusionen må blive, at islam ikke er en religion, der kan sidestilles med kristendommen, sådan som vi ellers har fået at vide, siden de første muslimer kom til Danmark. Få vil benægte, at Muhammeds ideologi rummer visse elementer, som vi normalt ville henregne til religion. Men altovervejende er islam en totalitær politisk ideologi, der vil regulere alle sider af samfundslivet og privatsfæren og som pålægger de troende at bruge alle midler for at nå målet.

Pillede man de rent politiske og juridiske elementer ud af Koranen, ville der ikke blive meget tilbage. Man kunne derfor med rette spørge, om islam i den form, den har haft de sidste 1400

^[18] De fire citater bringes i Efraim Karsh: *Islamic Imperialism: A History*. New Haven og London, Yale University Press, 2006, s. 1.

^[19] <http://www.start.umd.edu/gtd/about/>

år, overhovedet kan påberåbe sig beskyttelse ifølge grundlovens bestemmelse om religionsfrihed, § 67.